

Recordant Jordi Peix i Massip

25 de març de 1944 – 5 de juliol de 2014 (setanta anys)

Tres etapes de tracte amb la persona i amic Jordi Peix.

Primera etapa, l'escoltisme Casal de Montserrat Secció B, Agrupament Escolta Mare de Déu de Montserrat.

Any 1956 o 1957

Tenien dotze anys. Bessons a la mateixa Secció a patrulles diferents.

Falziots, Estornells. Jordi i Andreu.

Recordo un diumenge que es va demanar als escoltes que anéssim a donar suport a una capta per la campana gran de Montserrat, la Santa Maria, pesa 6 tones i mitja. Era al camp del Barça, al camp de les Corts. Els germans Peix hi participaren.

Va durar poc la meva relació amb ells, els tres anys i mig que ens portàvem em varen separar ben aviat, jo vaig passar al clan i ells seguiren a la secció B.

Segona etapa. Unió Democràtica de Catalunya. Els dos germans formaven part dels joves d'UDC. Un partit polític fundat el 1931 i totalment clandestí en aquells anys del franquisme. En Jordi era un membre actiu a l'Escola d'Agricultura del carrer Urgell. Jo estava a l'Escola d'Enginyers Industrials, al costat.

Al partit, ell estava entre els joves queixosos de la poca activitat del partit. Volien difondre les seves idees amb publicacions clandestines i també amb pintades a llocs significatius.

Recordo que un grup no gaire nombrós varen fer pintades una nit al Monument als caiguts a Vilassar de Mar. Varen pintar un «Visca Catalunya». Un sereno els va veure i va avisar la policia, tres o quatre membres d'Unió Democràtica foren detinguts. Entre ells en Jordi Peix. Devia ser l'any 1966. Un advocat de Mataró, membre del partit, em va demanar que l'acompanyés a la presó de Mataró a l'hora que era previst que sortissin, al voltant del migdia. Havien passat dues o tres nits al calabós de Mataró situat aleshores al centre de la ciutat. L'edifici té actualment unes altres funcions. En Jordi va agrair que l'esperéssim. Una abraçada ben forta. També l'esperava la seva dona: l'Eulàlia.

Per part d'algunes persones del partit es va comentar el fet. Anys després he llegit comentaris d'aquells actes, en una trobada d'escriptors uns deien que aquestes coses no servien per a res, i un d'ells va afirmar: «De què serveix fer això?». Un dels assistents a la reunió era Josep Maria de Segarra i va respondre: «si més no perquè recordem, de tant en tant, el nostre deure». Tothom va callar.

Ben segur que en Jordi Peix que sentia la idea de país que havia après i viscut a l'escoltisme recordava el seu deure fent difusió del seu sentiment amb aquell: «Visca Catalunya».

Recordo també la presència d'en Jordi al Consell Nacional d'Unió Democràtica que férem a Montserrat la tardor de 1967. Hi hagué una renovació en la direcció del partit. Diumenge a la tarda tornàvem contents a Barcelona.

Tercera etapa. El professional que estimava la professió.

Vaig trobar-me amb en Jordi quan ell tenia un càrrec important al DARP, sota n'Agustí Carol, jo estava aleshores al Departament d'Indústria i Energia.

Ell havia treballat a TABASA, Túnel i Autopistes a Barcelona, on s'ocupava de les expropiacions de terrenys per a les noves construccions.

Una mica abans participà intensament a l'Àmbit d'Agricultura del Congrés de Cultura Catalana, entre els anys 1976 i 1979. Ell fou el delegat de l'Àmbit d'Agricultura pel Principat juntament amb Marià Vila d'Abadal. Els àmbits temàtics del Congrés, aquells anys de la Generalitat provisional, eren plataformes on es projectaven i es proposaven el que serien els futurs programes i actuacions del Govern de la Generalitat.

Aquells mateixos anys va començar a col·laborar amb el conseller Roig al Govern de la Generalitat presidit per Josep Tarradellas.

Torno a la trobada amb en Jordi, no recordo el motiu, sí el que ell em va explicar, havien fet una recerca sobre la qualitat bacteriològica d'un producte prou conegut, el «mató de Montserrat». L'explicació d'en Jordi fou detallada i les actuacions donaren lloc a una millora de la qualitat del producte. Fins aleshores els pelegrins que pujaven a Montserrat es trobaven sovint, l'endemà, amb problemes digestius. Es va analitzar la llet d'on es feia el mató i es va fer un sanejament del bestiar vaccí. Es va establir una nova situació. Això era a principis dels anys vuitanta.

Poc em pensava jo que al cap de cinc o sis anys el desembre de 1989 seria nomenat pel president Pujol, conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Sempre recordaré el dia que el president m'ho va proposar i la primera trobada, l'endemà, amb tots els directors generals i subdirectors del Departament. En Jordi Peix era el Director General de Producció i indústries agroalimentàries. Altres directors eren en Josep Santacana, en Francesc Robert i Graupere i n'Edelmir Salics, el secretari general era en Joan Ignasi Puigdollers. Aquest és l'únic que ens acompanya tots els altres ens han deixat.

En Jordi era un director general molt actiu i amb una llarga experiència al departament i al càrrec. Sempre estava preparat per donar una explicació sobre qualsevol tema i problema que es plantegés.

Com he dit era Director General de Producció i Indústries agroalimentàries de la seva Direcció General depenia la producció vegetal i també la producció animal.

Sobre la Protecció Vegetal vull esmentar la col·laboració que va tenir amb en Josep Maria Vives, president més tard de la ICEA. Varen organitzar la lluita contra les plagues i varen potenciar les Estacions d'Avisos. Vull esmentar també com a col·laborador seu en Ramon Lletjós, més tard degà del Col·legi d'Enginyers Tècnics Agrícoles.

Pel que fa a la producció animal, em referiré a la sanitat animal i destaco els problemes de la pesta porcina africana i la seva erradicació. Iniciada amb el conseller Miró i sota la direcció d'en Jordi Peix amb el suport d'Enric Roca Cifuentes, doctor en veterinària. Aquesta erradicació va obrir les portes a les exportacions de producte porcí a la resta de països de la UE.

Un altre fet remarcable pel que fa a la sanitat animal va ser el de la pesta equina africana que feia perillar les proves hípiques dels JJOO i que aquestes no es poguessin celebrar a Barcelona. Hi havia persones i institucions interessades en què se celebressin al nord dels Pirineus. En Jordi Peix va proposar l'establiment d'uns controls d'entrada de cavalls el sud de Catalunya i es varen dur a terme unes gestions davant l'Oficina Internacional d'Epizooties de París que varen ser determinants per a resoldre el problema. També es va visitar amb el comissari d'Agricultura de la UE, Ray Mac Sharry. Les proves hípiques varen tenir lloc a Barcelona i les de cros a Seva, a Osona. També es va impedir que cavalls procedents d'Andalusia, zona afectada per la pesta, participessin en la cerimònia de cloenda dels Jocs. Hi va ser present la Guàrdia Urbana de Barcelona.

Un sector que preocupava especialment al Departament era el de l'avellana que des de l'entrada a la UE havia vist davallar el preu de venda del producte a causa d'una clàusula que autoritzava una importació important d'avellana turca sense aranzel. En Jordi Peix va promoure la creació de la denominació d'origen «Avellana de Reus». També organitzarem un breu viatge a Oresun, a Turquia, on es produïa majoritàriament l'avellana i visitarem la producció d'aquell país i també l'empresa estatal Fiskobirlik que n'elaborava tota mena de derivats. Difícil competir amb un país amb una mà d'obra molt més barata i una producció molt important.

També va intervenir en la regulació del sector porcí i en el de la producció de llet aquells anys en què s'implementaren a l'Estat les quotes lleteres, aprovades feia anys per la UE i que el ministre Romero tenia desades en un calaix, el nou ministre Solbes les va aplicar. Les quotes limitaven la producció amb la finalitat de controlar els excedents. Provocaren una reconversió en el sector.

En Jordi era un home que parlava clar i entenedor, però també escoltava, i molt, les opinions dels altres. Això li va permetre reeixir en projectes com el de concentració parcel·lària, recordo concretament la de Torres de Segre, a l'ermita de Carrassumada i la del Canal Algerri Balaguer a la Noguera.

Després del Departament d'Agricultura, però seguint en el món agrari, va treballar a RECSA, Recs de Catalunya, entitat dependent de Política Territorial i del d'Agricultura.

En un viatge a França va conèixer una actuació social que es duia a terme per a racionalitzar l'aprofitament d'aliments i va contribuir a implantar-la ací i que va donar lloc al BANC DELS ALIMENTS que avui coneixem.

Va publicar un llibre sobre el programa de gestió dels riscos d'incendis forestals, es titulava *FOC VERD II*. Feia anys que el Departament havia endegat aquest programa Foc Verd i ja era necessària una posada al dia. Jordi Peix ho va fer amb la contribució de més de 20 col·laboradors que pertanyien a les Agrupacions de Defensa Forestal, Voluntaris Forestals, propietaris forestals i Bombers. En Jordi Peix escrivia les seves propostes, però ho feia escoltant les opinions de tots els col·laboradors.

La publicació del llibre va donar lloc a què la Diputació de Barcelona establís anyalment el premi «Jordi Peix». A la informació i sensibilització de la societat per a la prevenció d'incendis forestals.

De fet ja havia publicat, l'any 1979, juntament amb Alexandre Checci, un llibre divulgatiu sobre el sector titulat *L'explotació pagesa a Catalunya*. El completà l'any 2001 amb el *Llibre blanc sobre el sector agrari*.

Vaig tenir l'oportunitat de col·laborar amb ell en un treball sobre la reforma de la PAC, i els aprofitaments que podien arribar als agricultors de Catalunya. Sempre havíem dit que la incorporació a la Unió Europea l'any 1986 havia arribat quan la política agrària ja havia estat establerta i beneficiava sobretot els estats del nord d'Europa. Arribàvem al banquet, però a l'hora de les postres.

En Jordi Peix va rebre la Creu de Sant Jordi. Un reconeixement ben merescut per tota la feina feta.

Gràcies per tot Jordi.

Joan Vallvé, exconseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, a l'acte de reconeixement organitzat per la ICEA.

Barcelona, 1 de febrer de 2024